

He sat back and sucked away at his home-made cigarette, blowing the smoke out in a thin stream against the windshield. He knew he had impressed me greatly with those two tricks, and this made him very happy. "I don't want to be late," he said. "What time is it?"

"There's a clock in front of you," I told him.

"I don't trust car clocks," he said. "What does your watch say?"

I hitched up my sleeve to look at the watch on my wrist. It wasn't there. I looked at the man. He looked back at me, grinning.

"You've taken that, too," I said.

He held out his hand and there was my watch lying in his palm.

"Nice bit of stuff, this," he said. "Superior quality. Eightencarat gold. Easy to sell, too. It's never any trouble gettin' rid of quality goods."

"I'd like it back, if you don't mind," I said rather huffily.

He placed the watch carefully on the leather tray in front of him. "I wouldn't nick anything from you, guv'nor," he said.

"You're my pal. You're givin' me a lift."

"I'm glad to hear it," I said.

"All I'm doin' is answerin' your question," he went on. "You asked me what I did for a livin' and I'm showin' you."

"What else have you got of mine?"

He smiled again, and now he started to take from the pocket of his jacket one thing after another that belonged to me, my driver's license, a key ring with four keys on it, some pound notes, a few coins, a letter from my publishers, my diary, a stubby old pencil, a cigarette lighter, and last of all, a beautiful old sapphire ring with pearls around it belonging to my wife. I was taking the ring up to a jeweller in London because one of the pearls was missing.

"Now there's another lovely piece of goods," he said, turning the ring over in his fingers. "That's eighteenth century, if I'm not mistaken, from the reign of King George the Third."

Hátradólt és szívott egyet a házi készítésű cigarettájából, a füstöt egy vékonyka folyamban a szélvédőre fújva. Tudta, hogy mély benyomást tett rám azzal a két trükkel, és ez nagyon boldoggá tette. „Nem akarok elkészni”- mondta. - „Mennyi az idő?”

„Ott van egy óra épp előtted”- mondtam neki.

„Nem bízok a kocsik óráiban”- jelentette ki. - „Az órán mennyi az idő?”

Feltúrtem a ruhám ujját, hogy ránézzek a csuklómon lévő órára. Nem volt ott. Ránéztem a férfira. Ő visszanézett rám vigyorogva. „Azt is elvetted”- mondtam.

Előrenyújtotta a kezét, és ott volt az óram a tenyerében. „Szép kis csecsebecse”- mondta. „Kiváló minőségű. Tizennyolc karátos arany. Könnyen el is lehet adni. Sose nehéz megszabadulni minőségi cuccoktól.”

„Visszaadhatnád, ha nem baj” - mondtam sértődötten. Óvatosan letette az órát az előtte lévő bőrtálcára. „Tőled nem vennék el semmit” - mondta. - „A haverom vagy. Elviszel engem.”

„Örülök, hogy így van” - mondtam.

„Én csak válaszolok a kérdésedre”- folytatta. - „Megkérdezted, hogy miből élek meg, én pedig megmutattam neked.”

„Mi van még nálad, ami az enyém?”

Megint elmosolyodott és elkezdte kabátzsebéből kivenni a dolgaimat egymás után. A jogosítványom, egy kulcsomót rajta négy kulccsal, néhány fontot, pár érmét, egy levelet a kiadóimtól, a naplóm, egy hegytelen, régi ceruzát, egy cigarettagyújtót, és utoljára, egy gyönyörű, régi zafirgyűrűt, ami körül gyöngyök voltak. A gyűrű a feleségemé. A gyűrűt egy ékszerészhez vittem Londonba, mivel az egyik gyöngy hiányzott.

„Ez egy újabb szépséges tárgy”- mondta a gyűrűt az ujjai közt forgatva. - „Tizennyolcadik századi, ha nem tévedek III. George király idejéből.”

"You're right," I said, impressed. "You're absolutely right."

He put the ring on the leather tray with the other items.

"So you're a pickpocket," I said.

"I don't like that word," he answered. "It's a coarse, and vulgar word. Pickpockets is coarse and vulgar people who only do easy little amateur jobs. They lift money from blind old ladies."

"What do you call yourself, then?" "Me? I'm a fingersmith. I'm a professional fingersmith." He spoke the words solemnly and proudly, as though he were telling me he was the President of the Royal College of Surgeons or the Archbishop of Canterbury.

"I've never heard that word before," I said.

"Did you invent it?"

"Of course I didn't invent it," he replied.

"It's the name given to them who's risen to the very top of the profession. You've heard of a goldsmith and a silversmith, for instance. They're experts with gold and silver. I'm an expert with my fingers, so I'm a fingersmith."

„Igazad van”- mondtam elismerően. - „Teljes mértékben igazad van.”Rátette a gyűrűt a bőrtálcára a többi dologgal egyetemben. „Szóval egy zsebtolvaj vagy”- mondtam.

„Nem szeretem azt a szót” – válaszolt. - „Durva és ízléstelen szó. A zsebtolvajok durva és ízléstelen emberek, akik csak könnyű, kis munkákat végeznek. Pénzt lopnak öreg és vak néniktől.”

„Akkor minek hívod magad?”

„Én? Én egy ujjműves vagyok. Egy professzionális ujjműves.” Olyan büszkén és ünnepélyesen mondta a szavakat, mintha azt mondta volna, hogy a Királyi Sebészeti Kollégium elnöke vagy Canterbury érseke lenne.

„Sose hallottam még ezt a szót. Te találtad fel?”

„Természetesen nem”- válaszolt. - „Ez a név, amit azok kapnak, akik a szakma legtetejére emelkedtek. Hallottál már arany- és ezüstművesekről, például. Ők szakemberek, akik arannyal és ezüsttel dolgoznak. Én az ujjaimmal dolgozom, ezért egy ujjműves vagyok.”

Piskolti János 8.A